

скоро лудории, съ които Казакътъ искаше да покаже силата си, отколкото каквото и да е злосторство. Напротивъ, струваше ни се, че него тъкмо за зло не го бива. А да гони, да преследва нѣкого отъ другаритѣ си, никога не е било. Напротивъ. Не еднажъ се е случвало да защитава тогова, съ когото се бѣше скаралъ преди малко.

— Защо ба, защо си му прискрипчилъ главата между колѣнетѣ си? Не виждашъ ли, че ще го удушишъ?

— Да не се закача. Нали преди малко ритна и тебе.

— Ти моето остави. Азъ го бутнахъ по рамото, и се свърши. А ти защо го душишъ?

И освобождаваше момчето.

Но учителитѣ ни малко познаваха Казака отъ тая страна. Тѣ го знаеха само като пакостникъ и само съ немирствата му се разправяха. Пъкъ и Казакътъ не даваше на тѣхъ да го погледнатъ отъ добрата му страна. Не че мразѣше учителитѣ, не — но не искаше да имъ се умилкава. Щомъ били по-умни, да разберѣли, съ какъвъ човѣкъ иматъ работа.

Пакъ по сжщата причина, не бѣше и силенъ ученикъ. А стигаше да чуе еднажъ урока и да го повтори дума по дума — тѣй, както ни го е разправилъ учителтъ, безъ да изпусне ни една дума. Така сж ми казвали съученицитѣ му. Но дигне ли го учителтъ и сопне ли му се малко, устата му се заключватъ и, ако можешъ, изкопчи едни дума отъ тѣхъ. Бре тѣй го попитва, бре така го подсѣща и, най-сетне учителъ Паскалъ вдигне песници и го забуха, гдето свари: ту по главата, ту по гърба, ту по плешкитѣ. Казакътъ склучи ржце надъ темето си, за да намали силата на удара, и само се върти на едно мѣсто. Сякашъ и на умъ не му идва да избѣга. И когато сме го укорявали за това, той винаги ни е отвърщаль: